

Cristos al meu mutilat

Dragi membri ai familiei vincențiene,

Harul și pacea lui Isus să fie întotdeauna cu noi !

În urma evenimentelor tragice de anul trecut, pandemia Covid -19 a agravat suferințele cauzate de războaie, catastrofe naturale și foamete, însă credința ne ajută să trăim anul 2021 cu speranță, în ciuda situațiilor disperate din punct de vedere omenesc.

La începutul Postului Mare, vom continua să medităm la principiile care au făcut din sfântul Vincențiu un « mistic al carității », mai precis, la legătura pe care a avut-o și pe care o avem și noi cu Cristos desfigurat, meditație pe care am început-o cu icoana « Mântuitorului de la Zvenigorod ».

Așa cum am scris în scrisoarea de Advent de anul trecut, în centrul identității sfântului Vincențiu de Paul ca mistic al carității, în centrul spiritualității și carismei vincențiene stă persoana lui Isus. Isus este motivul nostru de a trăi, modul lui de a gândi, de a vorbi și de a reacționa devine scopul vieții noastre. Vincențiu cunoștea bine cât de importantă este familiaritatea cu Isus pentru convertirea și rodnicia misiunii noastre. « *Nici filozofia, nici teologia, nici cuvântările nu schimbă sufletele ; e nevoie ca Isus să se unească cu noi și noi cu el ; ca noi să lucrăm în El și El în noi ; să vorbim ca el și în duhul lui, așa cum El era în Tatăl și predica învățătura pe care i-a dat-o Tatăl* ». [\[1\]](#)

Dacă icoana « Mântuitorului de la Zvenigorod » ne cheamă să contemplăm chipul lui Isus, meditația din Postul Mare ne invită la un dialog cu Isus desfigurat. Acum aproape 30 de ani mi-a căzut în mână o carte scrisă de un iezuit spaniol, Ramón Cué, cu titlul ***Cristos al meu mutilat***. Pe copertă era un crucifix mutilat. Cristos era fără un picior, fără mâna dreaptă și fără degetele de la mâna stângă, fără chip și fără cruce chiar. Această imagine mi-a atras atenția și istoria ei m-a făcut să-mi doresc să am și eu una la fel.

Cristos al meu mutilat este povestea unui preot căruia îi plăceau lucrările artistice. Într-o zi, intrând într-un magazin de antichități, a văzut printre numeroase tablouri, sculpturi și alte opere de artă, o sculptură care i-a captat imediat atenția. Era un crucifix mutilat. Era vorba de lucrarea unui artist cunoscut ce avea valoare artistică chiar dacă era deteriorată.

Lucrarea l-a intrigat atât de mult pe preot încât a hotărât să o cumpere și să o restaureze pentru a-i reda frumusețea pe care o avuse. Restauratorul la care a mers i-a spus că e nevoie de multă muncă și a cerut un preț foarte mare. Preotul nu avea de unde să plătească prețul cerut, așa că a hotărât să-l păstreze pe Cristos mutilat, așa cum era.

Întors în camera lui și privind la Cristos mutilat, preotul a început să se simtă stânjenit și s-a enervat. A întrebat cu putere : « *Cine a putut face așa ceva ? Cine te-a smuls cu atâta brutalitate de pe cruce ? Cine a putut să-ți desfigureze fața cu atâta răutate ?* »

Dintr-o dată s-a auzit o voce care i-a spus : « *Taci ! Pui prea multe întrebări* ».

Vocea pătrunzătoare ce venea din trupul mutilat nu l-a calmat deloc pe preot. Șocat de faptul că l-a auzit vorbind pe Cristos, preotul a vrut să-l aline și i-a spus cu glas tremurând : « *Doamne, am o idee ce o să-ți placă. Voi găsi un mod de a te restaura. Nu vreau să te văd așa mutilat. Vei vedea, vei fi frumos. Știi că ești prețios. Vei avea un picior nou, un braț nou, degete noi, o cruce nouă și, mai presus de toate, vei avea un chip nou* ».

Încă o dată se auzi o voce și Cristos îi spuse cu tărie: « *Mă dezamăgești. Vorbești prea mult. Îți interzic să mă reperi !* »

Surprins de forța și fermitatea lui Cristos mutilat, preotul a răspuns : « *Doamne, nu înțelegi. Să te văd așa distrus și mutilat, pentru mine e un chin continuu. Nu înțelegi câtă suferință îmi provoci ?* »

Domnul i-a răspuns : « *Chiar asta vreau să fac. Nu mă repara. Când mă vezi așa, să vedem dacă îți amintești de frații și surorile în suferință și dacă te simți și tu afectat. **Să vedem dacă faptul că sunt atât de distrus și mutilat, poate fi simbolul suferinței celorlalți, simbolul ce strigă durerea celei de-a doua Pătimire în frații și surorile mele. Lasă-mă așa mutilat ! Strânge-mă în brațe așa distrus cum sunt !*** »

Preotul și-a spus : « *Am un Cristos fără cruce. Mulți oameni pot să aibă o cruce fără Cristos. Fără cruce, Cristos nu-și găsește odihna, iar crucea nu poate fi purtată decât cu Cristos. Am început să căutăm o cruce de lemn pentru Cristos mutilat pe care să se poată odihni. Și am găsit-o. Puneți-le împreună și Cristos mutilat va fi complet. Cristos mutilat se odihnește pe crucea noastră și o ducem împreună* ».

Încă stânjenit, preotul și-a continuat dialogul intens cu Cristos : « *Aș vrea să-ți repar mâna care-ți lipsește* ». Și Domnul i-a răspuns : « *Nu vreau o mână de lemn. Vreau o mână de carne și oase. Vreau ca tu să devii mâna care-mi lipsește. Tu !* »

« *Doamne, a strigat preotul, n-ai decât un picior. Nu poți merge singur. Ai nevoie de ajutor* ». Cristos i-a răspuns : « *Trebuie să muncesc așa cum am făcut-o la Nazaret* ». Preotul i-a spus : « *Dacă vrei, sunt gata să merg cu tine ca să-ți cauți de lucru. Însă te previn că în starea în care ești, **nu vei găsi niciodată de lucru, doar dacă spui că tui ești Cristos*** ».

Cristos i-a interzis preotului să-l prezinte ca fiind Cristos. Au mers împreună la mai multe firme și magazine, dar nimeni nu i-a dat de lucru lui Cristos. Și Cristos a suspinat adânc spunând: « *Cum poate spune cineva că-l iubește pe Cristos și în același timp să-l disprețuiască pe cei ce caută o muncă cinstită? **Eu sunt ei și ei sunt eu.*** ».

Preotul s-a plâns : « *Cât de greu îmi este să-l iubesc pe Isus fără chip* ». Timp de mai multe ore a căutat un chip care să i se potrivească lui Cristos mutilat, mai mult ca să-și liniștească inima, căci Cristos a repetat cu glas puternic: « *Vreau să rămân așa, mutilat, fără chip. De ce vrei să mă reperi, pentru tine sau pentru alții? Te simți rău când mă vezi așa distrus?* » **Și Cristos a continuat cu blândețe** : « *Te rog, primește-mă așa cum sunt. Acceptăm-mă așa distrus, acceptă-mă așa fără chip* ».

Și Cristos a continuat : « *Ai o fotografie cu cineva pe care nu-l iubești, care ți-e dușman ? Pune chipul lui pe fața mea, pune pe fața mea chipul tuturor celor abandonați, respinși, săraci. Înțelegi? Mi-am jertfit viața pentru toți. Pe chipul meu se găsește chipul lor. Înțelegi ?* »

După ce a vorbit îndelung cu Cristos, la final, preotul a înțeles mesajul lui Cristos, și cu multă blândețe și dorință în glas a spus : « *Cristoase, vreau să-ți accept invitația, dar, te rog, ajută-mă ! Ajută-mă !* »

Au trecut mai mulți ani și eu tot doream să-l am pe Cristos mutilat; dar iată că a sosit și ziua aceasta. Într-o zi m-am uitat lângă o clădire și l-am găsit acolo: Cristos mutilat. Nu știu cum a ajuns sculptura acolo. Treceam deseori pe lângă acea clădire și n-am văzut niciodată vreun obiect vechi sau stricat zăcând pe ici pe acolo ca oricine să-l poată lua.

Îmi amintesc de emoția și nerăbdarea mea, m-am întrebat dacă aveam dreptul să am această sculptură. După ce am cerut și am primit permisiunea, am plecat imediat luându-l cu mine pe Cristos mutilat. Ajuns acasă cu « Cristos al meu mutilat », am început să plâng. Din acea zi, El este întotdeauna cu mine.

De ce am vrut să am și eu un Cristos mutilat ? Bineînțeles, ca preotul din poveste, și eu aș fi putut prefera un Cristos frumos și întreg pe o cruce frumoasă pe care să-l atârnam pe perete ca să fie cinstit. De unde dorința de a găsi un Cristos mutilat ? În mod sigur nu de la mine. Singurul răspuns pe care pot să-l dau este că această dorință vine de la Cristos.

Cristos distrus devine în ochii noștri semnul clar ce ne tulbură liniștea și ne cheamă la convertire. Ne cheamă la dialog permanent cu el în momentul de față, aici și acum, în toate relațiile noastre zilnice. Cristos distrus și mutilat ne ajută să ne prezentăm în fața lui cu întreaga realitate a umanității noastre, precum și cu realitatea fiecărei ființe umane.

Cristos este întotdeauna gata să ne asculte și să ne inspire. Cu blândețe și milostivire nemărginită ne provoacă să răspundem la întrebări precum : De ce crezi că oamenii m-au desfigurat în acest hal ? Te simți stânjenit când vezi oameni distruși ? Ce te-ar putea determina să-ți schimbi atitudinea față de oamenii considerați fără chip, desfigurați? Ce reacție ai?

Răspunsurile și sfaturile sfântului Vincențiu erau inspirate de dialogul permanent cu Isus:

« O Doamne, cât e de frumos să-i vedem pe săraci, dacă-i privim în Dumnezeu și în cinstea pe care le-a făcut-o Isus-Cristos! Dar dacă-i privim doar cu simțurile trupului și cu duhul lumii, atunci ni se vor părea demni de dispreț »[\[2\]](#).

« ... Isus-Cristos a murit pentru noi toți, și asta nu-i de ajuns pentru a cinsti un om? Isus ne-a cinstit atât de mult încât a vrut să moară pentru noi, se pare că ne-a cinstit mai mult decât sângele lui prețios pe care l-a vărsat pentru a ne răscumpăra, ca și cum ar spune că-i cinstește mai mult pe cei hărăziți mântuirii decât sângele lui... »[\[3\]](#)

Cristos al meu distrus și mutilat, fie că este în fața ochilor mei, fie prezent în gândurile mele, mă invită la un dialog sincer.

Fie ca timpul Postului Mare să ne ajute să aprofundăm sau pur și simplu să începem un dialog cu Cristos distrus și mutilat, și cu siguranță nu vom putea rămâne indiferenți.

Fratele vostru în sfântul Vincențiu,

Tomaž Mavrič, CM

Note:[\[1\]](#) Coste XI, 343 ; conférence 153, « Avis à Antoine Durand ».

[\[2\]](#) Coste XI, 32 ; conférence 19, « Sur l'esprit de foi ».

[\[3\]](#) Coste X, 491 ; conférence 96, « Cordialité, respect, amitiés particulières ».

Traducere: sora Magdalena